

Phần 9

Chương 25

Mẹ Con

Suốt đêm không nói chuyện, ngày hôm sau thức dậy, mắt Úy Tuệ hơi đau rát.

Đúng vậy, đêm hôm qua nàng không thể nào ngủ ngon, từ nhỏ đến lớn nàng đơn thuần, sinh hoạt trong hoàn cảnh đơn giản, không có cách nào thích ứng với trạch môn thâm viện phức tạp.

Một sợi roi lại liên quan nhiều như vậy, cái khác nàng không biết, còn không biết có bao nhiêu, ngẫm lại cũng đủ khiến cho người ta lạnh sống lưng rồi.

Thôi, may mà sang năm nàng sẽ cập kê, cũng có khả năng lập gia đình, đến lúc đó, rời xa Úy gia, sống những ngày thanh tịnh.

Nghĩ như vậy, cuối cùng Úy Tuệ lại có khí lực, đứng lên, rửa mặt chải đầu, ăn điểm tâm, làm liền một mạch.

Ăn điểm tâm xong, lại chọn một số điểm tâm ngon miệng, một mạch đưa đến chỗ Thượng Quan quản gia.

Chỉ là, không biết sáng sớm Thượng Quan Tễ Nguyệt mang theo Nhạc Nhi đi đâu, tìm không thấy, nàng đành phải để thức ăn lên trên bàn, quay ra đi tìm Công chúa mẫu thân.

Công chúa Minh Ca nằm trên giường hai ngày, vẫn không dậy, Hạ ma ma ngăn ở cửa, cười xòa nói: “Đêm hôm qua Phu nhân ngủ không ngon, gần sáng thì đỡ hơn một chút, giờ vẫn còn chưa tỉnh, Nhị tiểu thư về trước đi, chờ phu nhân khỏe thì trở lại.”

Mẫu thân sinh bệnh, nàng là nữ nhi đến thăm, ba phen mấy bận bị cản trở về, Úy Tuệ vẫn không nhìn ra bất thường, thì thật sự là con ngốc rồi.

“Bà tránh ra.” Cho rằng lão ma ma cố ý làm khó dễ, Úy Tuệ tức giận đẩy bà ra, trực tiếp đi vào nhà.

Khấp trong phòng toàn là mùi thuốc đông y, điều này khiến cho nàng cau mày lại theo bản năng, xốc rèm cửa, trực tiếp đi vào trong phòng ngủ, quả nhiên Công chúa mẫu thân vẫn còn ngủ, chỉ là, sắc mặt tái nhợt, hô hấp nặng nề.

“Nhị tiểu thư, nô tỳ không có lừa người, phu nhân thật sự đang ngủ.” Hạ ma ma theo sát vào, thấp giọng nói.

Úy Tuệ nhìn bà: “Mẹ ta bị bệnh gì?”

“Đại phu nói phong hàn. Uống vài ngày thuốc sẽ không sao.” Hạ ma ma thấy vẻ mặt nàng lo lắng, lại mềm lòng an ủi: “Nhị tiểu thư cũng đừng quá lo lắng,

kỳ thật, mấy ngày qua phu nhân không chịu gặp người, cũng là sợ lây bệnh cho người thôi.”

Nói xong, trên giường, Công chúa Minh Ca mở mắt: “Ai đang nói chuyện?”

“Nương, là con.” Không đợi Hạ ma ma trả lời, Úy Tuệ nhanh chóng nhào tới trước giường, dịu dàng đáp.

“Người?” Ánh mắt Công chúa Minh Ca nhìn nàng chăm chăm, vẻ mặt hờn giận: “Người tới làm gì? Hạ ma ma, không phải dặn bà, đừng để cho thứ ngu ngốc này vào phòng của ta sao?”

“Phu nhân, Nhị tiểu thư cũng là lo lắng cho người.” Hạ ma ma thật sự lo lắng tính tình của phu nhân, Nhị tiểu thư không dễ tới lấy lòng, vì sao lại không chấp nhận? Chẳng lẽ muốn chờ lão thái thái trở về, lại lừa gạt tiểu thư đi, đến lúc đó mới hối hận sao?

Chạm đến ánh mắt của Hạ ma ma, Công chúa Minh Ca dờ mắt.

Hạ ma ma là vú nuôi của nàng, từ lúc nàng ra đời đã chăm sóc nàng, còn thân thiết hơn mẹ ruột, bà muốn tốt cho mình, nàng đương nhiên hiểu, chỉ là, cơn tức trong lòng nàng không tổng ra được, trong lòng khó chịu, ai có thể hiểu được?

“Nương, người đừng trách bà, tại con kiên trì muốn vào.” Úy Tuệ sợ nàng làm khó Hạ ma ma, giải thích, vừa đưa tay thăm dò cái trán của Công chúa Minh Ca.

“Người làm gì vậy?” Toàn thân Công chúa Minh Ca cứng đờ, giọng nói khàn khàn cũng hơi thay đổi.

Úy Tuệ thu tay về, dịu dàng giải thích: “Con thấy sắc mặt nương không tốt, muốn thử xem có phát sốt hay không. Cũng may, không nóng. Nương, cổ họng người khàn, có đau hay không? Ho khan sao? Trên người còn có chỗ nào không thoải mái?”

Trải qua sự thân thiết vừa rồi của nàng, Công Chúa Minh Ca có chút sùng sốt.

Bên cạnh, Hạ ma ma thấy thế, biết phu nhân bị tiểu nha đầu này dỗ hai câu đã mềm lòng rồi, vội vàng nói: “Ban đêm ho hai lần, trên người không có chút sức lực nào, chỉ là sợ lạnh, hôm qua nô tỳ trải thêm chăn, phu nhân mới cảm thấy khá hơn một chút. Cái khác thì không sao.”

Úy Tuệ lại nhìn về phía Công chúa Minh Ca: “Nương, cứ như vậy sao? Vậy uống thuốc gì?”

“Đại phu dặn nấu canh ma hoàng (một loại thuốc Đông y).” Hạ ma ma trả lời.

Canh ma hoàng chuyên trị ngoại cảm phong hàn, là loại thuốc thường dùng trong Đông y, Úy Tuệ gặt đầu.

“Uống hai ngày cũng không thấy hiệu quả, cũng không thấy có gì tốt, còn đắng hơn bất kỳ cái gì nữa.” Đột nhiên, Công chúa Minh Ca giống như một đứa trẻ, vừa nói đến uống thuốc liền nhú chặt mày.

“Thuốc đắng dã tật.” Nghĩ đến thuốc dành cho buổi sáng vẫn còn đang nấu, một hồi lại dở dành phu nhân uống thuốc, Hạ ma ma cũng buồn rầu cau mày, từ nhỏ phu nhân đã sợ uống thuốc, uống thuốc chứ đâu phải đánh giết? Ài, mặc dù là nương của hài tử, vẫn còn như vậy, điều này khiến cho trong lòng Hạ ma ma nhiều thêm vài phần thương yêu.

“Ta không muốn uống, Hạ ma ma, lát nữa bà đổi đại phu khác, kê những loại thuốc đắng như vậy, rốt cuộc có để cho người ta sống hay không.” Công chúa Minh Ca khàn giọng phân phó, vẻ mặt giống như tính tình của một hài tử.

Úy Tuệ cười thầm trong bụng, thì ra thường ngày Công chúa mẫu thân biểu hiện đoan trang lạnh nhạt, đều là giả vờ, vừa sinh bệnh, đã hiện ra nguyên hình.

“Đó là thái y tốt nhất kinh thành, ngay cả Hoàng thượng Hoàng hậu bị bệnh, cũng đều tìm hẩn.” Hạ ma ma bắt đầu dĩ dĩ dành.

“Không cần.” Công chúa Minh Ca nói xong, giãy giụa muốn đứng lên.

“Này?” Hạ ma ma vội vàng muốn đỡ, Úy Tuệ lại nhanh hơn một bước.

“Nương, con có phương pháp giúp người không cần uống thuốc cũng hết bệnh.” Úy Tuệ vừa cầm lấy y phục Hạ ma ma đưa tới choàng lên người Công chúa Minh Ca, vừa cười nói.

“Ai nha, bệnh gì mà không cần uống thuốc là có thể khỏe, Nhị tiểu thư ngàn lần không được nói bậy.” Hạ ma ma chỉ sợ Úy Tuệ xúi giục, phu nhân thật sẽ không uống thuốc nữa.

“Bà đừng nói chuyện.” Công chúa Minh Ca giận liếc Hạ ma ma một cái, quay qua hỏi Úy Tuệ: “Biện pháp gì?”

“Nương.” Úy Tuệ giả hoạt cười: “Người đứng lên trước rồi nói.”

Thật ra, thấy Công chúa Minh Ca còn có khí lực cấu kính không uống thuốc, cùng với chứng bệnh của nàng, Úy Tuệ kết luận, nàng có nhiễm phong hàn, nhưng không nghiêm trọng.

Mà nàng biểu hiện giống như bệnh nặng không ngồi dậy nổi, hoàn toàn có liên quan đến cuộc sống trước kia của nàng.

Công chúa Minh Ca nghi ngờ nhìn nàng, đột nhiên, sắc mặt trầm xuống: “Được rồi, đừng quấy rối, nương bị bệnh, ngươi về trước đi.”

Ồ, Công chúa mẫu thân này hoàn toàn chính là một hài tử nha.

“Nương, người nghe con nói. Đại phu nói người nhiễm phong hàn. Kỳ thật, phong hàn cũng không phải là bệnh rất nghiêm trọng, cũng không cần phải uống thuốc. Chỉ là vì bị lạnh, trên người không thoát mái mà thôi, cho nên, chúng ta chỉ cần uống nhiều nước, vận động nhẹ, tốt nhất là để cho người đổ mồ

hôi, càng nhiều mồ hôi càng tốt, con đảm bảo chứng bệnh của người sẽ tốt lên.” Úy Tuệ kiên nhẫn giải thích.

Công chúa Minh Ca buồn cười: “Người so ra còn lợi hại hơn đại phu?”

“Không tin, thử xem...” Úy Tuệ khiêu khích nhướn mày, vừa phân phó Hạ ma ma: “Kéo bức màn kia ra, mở cửa sổ ra, ban ngày ban mặt đóng chặt cửa sổ, một phòng toàn mùi thuốc Đông y, không tốt cho người bệnh.”

“Này? Nô tỳ sợ gió vào, lại khiến phu nhân cảm lạnh.” Hạ ma ma giải thích, lại dựa theo lời Úy Tuệ mà làm.

Cửa sổ vừa mở ra, ánh nắng mặt trời rực rỡ xuyên qua song cửa sổ chiếu vào phòng, chiếu lên những vàng bạc châu báu khắp nhà, phát ra ánh sáng chói lọi, cực kỳ âm áp.

Mà còn, thật sự không có gió.

Theo cửa sổ, liếc mắt một cái có thể trông thấy, trong viện, cây trạng nguyên kia đang nở hoa rất đẹp.

Trong lòng Công chúa Minh Ca không khỏi sáng lên, trên người giống như được tiếp thêm sức sống, lại mong chờ ra ngoài một chuyến.

“Lấy xiêm y cho ta.”

“Phu nhân.” Hạ ma ma chân chò: “Phu nhân còn chưa khỏi bệnh, nên nằm nghỉ ngơi nhiều mới đúng, mặc dù bên ngoài có mặt trời, nhưng vẫn có chút lạnh, lẽ như gió lại thổi...”

“Không có việc gì, có ta ở đây.” Úy Tuệ cười cắt ngang lời Hạ ma ma, tự mình cầm y phục của Công chúa Minh Ca, hầu hạ nàng mặc vào.

Càng khiến cho Công chúa Minh Ca sùng sốt, trong ánh mắt trong suốt chợt lóe ánh sáng.

Chương 26

Tình Thân

Úy Tuệ không chú ý tới sự khác thường của mẫu thân, chỉ là hầu hạ người mặc quần áo, nàng có lòng nhưng không có sức, cuối cùng, vẫn là Hạ ma ma làm thay, giúp Công chúa Minh Ca mặc xiêm y, sau đó gọi người tới hầu hạ rửa mặt chải đầu.

Công chúa Hoàng gia, phu nhân thế gia, kiểu cách này quả nhiên không hay ho, chẳng qua chỉ rửa mặt mặc y phục, cũng không dưới mười người hầu hạ, thật vất vả mới búi tóc xong, lúc nhìn nha hoàn kia muốn cắm cây trâm vào trên búi tóc xinh đẹp thì cuối cùng sức chịu đựng của Úy Tuệ cũng đạt tới cực hạn.

“Thôi thôi, nương ta bệnh nặng, sao có thể chịu được các người giày vò như vậy?”

Phất tay ngăn một đám nha hoàn hầu hạ, Úy Tuệ diu mẫu thân đứng lên, thấy vẻ mặt nàng bất đắc dĩ, khẽ cười nói: “Nương, chúng ta cũng không phải ra ngoài tuyền mỹ nữ, chỉ ra ngoài tùy ý đi dạo, lẩn qua lẩn lại như vậy quá mất công. Người còn chưa ăn điểm tâm đúng không? Hạ ma ma, mau mang điểm tâm lên cho nương ta.”

“A, được được.” Hạ ma ma cũng hiểu được phu nhân bị bệnh mà còn bị giày vò như vậy thật không tốt, thế nhưng phu nhân là người chú trọng, không chỉnh trang ổn thỏa sẽ không ra ngoài, lúc này nghe Úy Tuệ nói, thấy phu nhân cũng không có ý cự tuyệt, trong lòng Hạ ma ma cao hứng, vội vàng dẫn theo hai tiểu nha đầu, tự mình đi bưng cơm.

Mấy nha hoàn còn lại vẫn hầu hạ trong phòng như cũ, Úy Tuệ nhìn mà hoa mắt: “Đều ra ngoài hết đi, ta ở lại giúp nương ta là được.”

Mọi người chỉ nhìn Công chúa Minh Ca.

Công chúa Minh Ca nhẹ nhàng phất tay, một đám nha hoàn lui ra.

Úy Tuệ lén cười thầm, Công chúa mẫu thân vẫn để ý mình, thỉnh thoảng tỏ ra chán ghét xa cách, chỉ sợ là có nguyên nhân, bởi vì, nàng chỉ hơi tốt một chút, mẫu thân liền vô cùng cảm động, a, xem ra sau này vẫn còn phải thêm chút sức mới được.

Trạch môn thâm viện, rồi rằm đen tối, nhưng mẹ ruột của mình sẽ không hại mình, điểm ấy, nàng cực kì khẳng định.

“A, nương, con giúp người bóp vai, nằm trên giường hai ngày, nhất định mệt mỏi kiệt sức rồi.” Úy Tuệ đứng dậy, ra sau lưng Công chúa Minh Ca, không nói lời nào vươn đôi bàn tay, lực đạo vừa phải giúp mẫu thân xoa bóp vai.

Mới đầu Công chúa Minh Ca còn không nguyện ý, cũng không ngờ, nha đầu kia vừa ra tay, xoa bóp thật thoải mái, so với nha đầu hầu hạ mọi ngày còn mạnh hơn mấy phần, nên cũng kệ.

Nghiêng đầu, nhìn đôi mi thanh tú của mẫu thân giãn ra, Úy Tuệ lại hé miệng nở nụ cười, hít sâu một hơi, không ngừng cố gắng.

Đột nhiên, một mùi hương kỳ lạ xông vào mũi, nàng lại cúi đầu dùng sức ngửi ngửi cổ của mẫu thân.

“Người làm gì vậy?” Công chúa Minh Ca phát hiện khác thường, quay đầu hỏi nàng.

Úy Tuệ tò mò chớp mắt to: “Nương, mùi gì vậy, thơm quá?”

Lúc sáng đến đây, chỉ ngửi thấy mùi thuốc, mới mở cửa sổ ra, trong phòng thông gió, mùi thuốc nhạt đi, nhưng một mùi hương khác lại rõ ràng, nàng tưởng rằng là hương thơm trên người mẫu thân, nhưng rõ ràng không phải.

Công chúa Minh Ca sừng sốt, nghĩ một chút, cười chỉ lư hương phỉ thúy trong góc phòng: “Chắc nguyên nhân là do mùi hương này.”

Bị bệnh lại huân (hun, xông) hương? Úy Tuệ nhũn mày: “Nương, đang yên lành huân thứ đó làm gì? Rất nồng mũi, làm mọi người choáng váng.”

Nàng không thích loại hương vị ấm áp này, ngửi một hồi thì cảm thấy choáng váng.

Không đúng, ngay tại lúc nàng nhắm mắt ghét bỏ, đột nhiên trong đầu hiện lên một ý niệm.

Nàng có thể mang roi độc, chẳng lẽ nơi này của nương không thể huân hương độc sao?

“Cũng không biết là hương gì, ta chỉ ngửi thấy mùi này tạm được, mấy ngày nay trong phòng toàn mùi thuốc Đông y, muốn dùng cái này xua đi mùi thuốc.” Công chúa Minh Ca giải thích.

Úy Tuệ vội hỏi: “Vị thuốc Đông y dễ ngửi hơn loại hương này, nương, vẫn đừng đốt, huân trong phòng hơi kỳ quái.”

Nói xong, lập tức đi đến bên cạnh lư hương, dập tắt nén hương được đốt hơn phân nửa, tiện tay lấy chút tro bỏ nhanh vào trong khăn tay, nhét vào trong tay áo, mới xoay người lại.

Công chúa Minh Ca nhìn nàng cười: “Người đó, thường ngày, không phải người cũng thích huân hương sao? Hương trong phòng người là loại nhất.”

Đúng vậy, nhưng là lúc trước, hiện giờ Úy Tuệ không chịu được mùi đó, sớm đã không cho phép người đốt ở trong khuê phòng nữa.

“Hiện tại con không thích, vẫn là hương vị tự nhiên là tốt nhất.” Úy Tuệ cười đi tới, vừa muốn giúp nàng đầm lưng, lúc này, Hạ ma ma đi vào, sau lưng mây nha hoàn bưng khay, đặt từng món điểm tâm phong phú lên trên bàn, Công chúa Minh Ca không có một chút khẩu vị nào, khoát tay muốn để cho người ta mang xuống.

Như vậy sao được? Úy Tuệ vội vàng ngăn cản, tự mình bưng một chén cháo trắng, đưa đến trước mặt mẫu thân: “Nương, con nói thì hay lắm, thuốc có thể không uống, nhưng cơm bắt buộc phải ăn, không ăn hết một bàn thức ăn này cũng không sao, ăn một chén cháo trắng thì có thể đúng không?”

Công chúa Minh Ca có chút ngạc nhiên, giọng điệu giống như dỗ hài tử, vậy mà từ miệng nữ nhi nàng nói ra.

“Đúng vậy, phu nhân, tốt xấu gì cũng ăn một ít.” Hạ ma ma bên cạnh cũng dỗ dành.

Cũng khiến cho Công chúa Minh Ca đột nhiên xấu hổ, nhận lấy chén cháo trong tay Úy Tuệ, cười nhẹ nói: “Được rồi, không cần các người dong dài, ta tự mình ăn.”

Tiếp theo, nàng thật sự một ngụm lại một ngụm, ăn sạch một chén cháo nóng.

Cháo này vừa được múc ra từ trong nồi, cực kì nóng, vừa mới ăn không có cảm giác, ăn xong rồi, cả người Công chúa Minh Ca nóng hổi, lúc này mới cảm giác thoải mái không ít.

“Nương, ăn gì đó mới có sức lực, thế nào? Tốt hơn nhiều đúng không?” Úy Tuệ cười nói.

Công chúa Minh Ca nhẹ nhàng gật đầu.

“Vây đi thôi, chúng ta ra vườn đi dạo.” Úy Tuệ đứng dậy, đưa tay nâng cánh tay của nàng, khiến Công chúa Minh Ca theo bản năng đứng dậy theo nàng.

Hạ ma ma vẫn do dự, Úy Tuệ phân phó: “Lấy áo choàng mang theo, đúng rồi, để cho bọn nha hoàn nấu nước gừng, lát nữa đưa tới đây.”

“Ừ.” Thấy để cho mình đi theo, Hạ ma ma cũng không nói thêm, phân phó nha hoàn nấu nước gừng, lại cầm áo choàng của phu nhân, đi theo phía sau.

Gần giữa trưa, ánh mặt trời rất ấm áp, tuy có một chút gió, nhưng không hề đáng ngại, một đường đi tới, tinh thần càng ngày càng tốt.

Công chúa Minh Ca là như thế, nhất là, bên cạnh có khuê nữ của mình chăm sóc dìu dắt, dọc theo đường đi, ríu rít nói với nàng những chuyện trên trời dưới đất, giống như một con chim sẻ vui vẻ.

Một lát nói hôm nay bầu trời xanh (lam) như vậy, một hồi nói nước này xanh (lục) như vậy, chốc chốc lại chỉ con chim tước trên đầu cành, lại muốn ngắt mấy nhánh hoa, vẫn là nàng luân phiên ngăn cản, mới khiến cho những đóa hoa kiêu diễm mới nở kia may mắn thoát nạn.

Cứ bị nàng làm phiền như vậy, Công chúa Minh Ca bất tri bất giác đi hơn phân nửa khu vườn, mà lại không kiệt sức, thậm chí cái mũi bị nghẹt mấy ngày nay cũng thông, mặc dù giọng nói vẫn khàn khàn, nhưng cổ họng cũng đỡ hơn, chủ yếu nhất là, không còn sợ lạnh giống như mấy ngày qua, mặc mấy chiếc áo mà thấy nóng đến xuất mồ hôi, hoàn toàn không cần dùng đến áo choàng mà Hạ ma ma mang theo.

Không lâu sao, hai nha hoàn đưa tới nước gừng vừa được nấu xong.

Úy Tuệ nhận lấy, tự mình rót vào trong ly trà đưa cho mẫu thân.

“Ta không khát.” Công chúa Minh Ca lắc đầu, có thể là do đi bộ, hai má ửng hồng, rất là xinh đẹp.

“Không phải cứ khát mới uống nước, mà là thân thể cần rất nhiều lượng nước, nếu không làn da của chúng ta sẽ bị khô, rất dễ bị lão hóa.” Úy Tuệ cố ý dọa nàng.

Công chúa Minh Ca lại không tin: “Nha đầu nhà ngươi, học được những thứ nhảm nhí này ở đâu?”

“Nương, uống một chén đi, nước gừng trị phong hàn là tốt nhất, tốt hơn gấp trăm lần so với mấy thứ thuốc đắng kia.” Úy Tuệ ăn ngay nói thật, lại chọc cho mũi của Công chúa Minh Ca nóng lên: “Người.”

Lúc nào thì, khuê nữ chỉ biết chọc giận mình lại sẵn sóc chu đáo rồi hả?

“Phu nhân, Nhị tiểu thư nói đúng lắm, uống chút đi.” Hạ ma ma cũng khuyên, tuy nàng không hiểu y lý, nhưng cũng biết, bình thường nếu như có người mắc mưa cảm lạnh, nghĩ đến trước tiên đó là nấu một chén nước gừng trừ lạnh, cho nên, nàng cảm thấy biện pháp này của Nhị tiểu thư có thể thực hiện.

Công chúa Minh Ca nhận nước, ngửa đầu, uống hết, cuối cùng đưa chén cho Úy Tuệ: “Hài lòng chưa?”

“Ừ, nương tuyệt nhất.” Úy Tuệ giơ ngón tay cái lên, hợp thời khen ngợi mẫu thân, cũng khiến cho Công chúa Minh Ca lúng túng, ngón tay nhẹ nhàng chọc cái trán của nàng: “Nha đầu nhà người, càng ngày càng không biết lớn nhỏ rồi.”

“Ngược lại nô tỳ cảm thấy, Nhị tiểu thư đã trưởng thành, hiểu chuyện rồi.” Hạ ma ma khen, ít nhất hôm nay biểu hiện của Nhị tiểu thư khiến cho bà cực kì vui mừng, nếu như sau này vẫn vậy thì tốt rồi.

Có thể do xúc động cái gì, thế nhưng Công chúa Minh Ca lại chủ động muốn thêm chén nước gừng, Úy Tuệ rất hài lòng, xong xuôi, lại bồi nàng đến một chỗ gần núi giả ngồi xuống nghỉ ngơi.

Vừa muốn nói chuyện, thấy hai nha đầu đưa nước gừng vẫn chưa rời đi, Úy Tuệ khoát tay với hai nàng: “Hai người các người đi về trước, nơi này không cần hầu hạ.”

Hai mẹ con muốn nói chuyện riêng, lại có người ở bên cạnh nhìn, thật sự khiến cho người ta không thoải mái.

Sắc mặt hai nha đầu rất khó coi, hình như rất không muốn rời đi, nhưng Hạ ma ma dĩ nhiên không vui đuổi người đi: “Nhị tiểu thư bảo các người đi, còn không đi?”

Hai nha đầu liếc mắt nhìn Úy Tuệ thật sâu, mang theo nghi hoặc và không cam lòng rời đi.

Mà Hạ ma ma cũng rất thức thời, tự giác đứng xa xa nhìn hai mẹ con.

“Nương, người chờ chút.” Ngồi không giống như đi bộ, vừa mới đi rất lâu, sợ trên người mẫu thân ra nhiều mồ hôi, lúc này nghỉ ngơi, lỡ như gió thổi tới, rất dễ cảm lạnh, cho nên Úy Tuệ vội vàng chạy đến chỗ Hạ ma ma, cầm áo choàng lại đây, chăm sóc khoác lên người mẫu thân.

“Nương, khoác vào.”

Trái tim Công chúa Minh Ca đau xót, đôi mắt sáng bình tĩnh nhìn Úy Tuệ một lúc lâu, mới hỏi: “Nha đầu nhà người, tới cùng lại muốn làm cái gì? Hôm nay lấy lòng ta như vậy, có phải lại muốn làm mấy chuyện đê tiện hay không?”

“Chuyện đê tiện?” Rốt cuộc trước kia nguyên chủ đã làm chuyện gì, mà lại khiến cho mẹ ruột của mình đê phòng và đau lòng như vậy?

“Nương, người nói gì vậy?” Ủy Tuệ bị oan uổng, uất ức bĩu môi nói: “Người là mẹ ruột của con, người bị bệnh, con chăm sóc người cũng không nên sao? Nói là lấy lòng, thật sự là thương tổn trái tim của nữ nhi. Lại nói, nữ nhi lấy lòng mẫu thân cũng không sai. Chẳng lẽ, con nên lấy lòng người khác mới đúng sao?”

“...” Nói một phen chặn miệng Công chúa Minh Ca, nhưng cũng để cho nàng đột nhiên muốn cười: “Nha đầu nhà ngươi, mấy ngày nay cũng thật nhanh mồm nhanh miệng, nói ngươi một câu, ngươi nói lại mười câu.”

Chỉ là, như vậy tuyệt đối không khiến cho nàng phản cảm, ngược lại cực kì thích nhìn nàng hờn dỗi uất ức oán trách mình, Công chúa Minh Ca nghĩ thầm, dù sao so với trước kia, chính mình có lòng tốt khuyên nàng một câu, nàng không nghe thì thôi, lại còn gào to rống lớn với nàng, thậm chí nói sắp xếp của nàng không đúng, sau lưng còn mắng nàng.

Nghĩ đến nữ nhi của mình ở sau lưng mắng mình là nữ nhân không biết xấu hổ, trong lòng Công chúa Minh Ca như dao cắt.

“Nương, được rồi, con không nói, hiện tại người bị ốm, không thể tức giận, biết không?” Thấy sắc mặt nàng thay đổi, giọng điệu của Ủy Tuệ lại mềm nhẹ, nũng nịu như nữ nhi của gia đình bình thường, dựa vào người mẫu thân, chậm rãi nói: “Nương, thân thể người thật thơm.”

“Nói vậy, mấy ngày nay nương cũng không có huân hương.” Suy nghĩ của Công chúa Minh Ca lại bị nàng kéo trở về, cúi đầu, nhìn Ủy Tuệ lười biếng dựa sát vào mình, đột nhiên trong lòng tràn ra mẫu tính (bản năng của người mẹ) mà trước nay chưa từng có, một tay không tự giác nâng lên, nhẹ nhàng vuốt tóc nữ nhi.

Nữ nhi có một mái tóc rất đẹp, giống nàng như đúc, vừa đen vừa mượt, giống như gấm vóc, nhưng người làm mẫu thân là nàng đây, cũng chưa từng tự tay chải tóc cho nàng một lần.

Nghĩ đến lão nữ nhân ở viện chính kia, tay Công chúa Minh Ca run rẩy, tâm cũng kiên định hơn mấy phần.

Hạ ma ma nói không sai, nữ nhi của nàng, dựa vào cái gì để cho một ngoại nhân dụ dỗ đi.

Chương 27

Đi Ra Ngoài

Mấy ngày tiếp theo, Úy Tuệ đều sinh hoạt qua ba điểm trên một đường thẳng, ăn xong điểm tâm, đến chỗ Công chúa mẫu thân để thỉnh an, tản bộ với nàng ở trong vườn, trò chuyện, tình cảm của hai mẹ con ấm lên không ít.

Lúc Công chúa mẫu thân ngủ trưa, nàng rảnh rỗi lại đến chỗ Thượng Quan Tễ Nguyệt, vui đùa với đệ đệ Úy Vân Nhạc, học tập với Thượng Quan Tễ Nguyệt.

Nàng phát hiện Thượng Quan Tễ Nguyệt thật sự là nhân tài, cảm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, dư sức làm lão sư (thầy) của nàng và đệ đệ, hơn nữa, hấn cũng không giống phu tử cổ đại cổ hủ bảo thủ như trong tưởng tượng của nàng, hấn giảng bài phi thường sinh động linh hoạt, lại thêm giọng nói hấn êm tai dễ nghe, theo Úy Tuệ thấy, nghe lão sư như vậy giảng bài, quả thực là một loại hưởng thụ.

Càng làm cho nàng vui mừng chính là, lúc trước đệ đệ Úy Vân Nhạc xem nàng giống như không khí, ngẫu nhiên cũng sẽ ném cho nàng ánh mắt chú ý, mặc dù ánh mắt kia vẫn mang theo mờ mịt và xa lạ, nhưng hấn có thể liếc mắt nhìn mình một cái, đã là tiến bộ rất lớn rồi.

Nàng quyết định không ngừng cố gắng, nhất định phải khiến cho bệnh tật của cậu nhóc đáng thương này hoàn toàn khỏi hẳn.

Chỉ là, đối với người nhà thân cận nhiều hơn, dĩ nhiên đối với bằng hữu cũng có chút xa lánh, thật sự nàng cũng chỉ có một người, chỉ có nhiều đó thời gian, thân cận với bên này lại hơi hợt với bên kia.

Hai người Lâm Y Y và Lục Vô Song đã tới vài lần, mời nàng ra ngoài chơi đùa, đều bị nàng cự tuyệt, về sau hai người này đều ít đến, ngẫu nhiên có trò chơi gì mới mẻ, cũng chỉ sai nha hoàn bà tử đưa tới, biểu đạt tâm ý.

Úy Tuệ còn tưởng các nàng giận, sau khi nghe người của các nàng nói, gần đây trong kinh thành không yên ổn, vài vị tiểu cô nương trẻ tuổi xinh đẹp vô duyên vô cớ mất tích, sống không thấy người chết không thấy xác, khiến lòng người hoang mang, hai người Lâm Lục cũng không dám ra ngoài, lại khuyên nàng không có việc gì thì đừng chạy ra ngoài.

Mấy ngày qua nàng ở trong Úy phủ, ngày ngày trôi qua thanh thản, còn có tình thân ấm áp, dĩ nhiên là lười ra cửa, lúc nhân hạ cũng sẽ tò mò.

Vụ án mất tích của mấy thiếu nữ, rốt cuộc là tình trạng gì đây? Trong tiểu thuyết thường xuyên sẽ xuất hiện hái hoa tặc, có thể là hái hoa tặc hay không?

Nghĩ đi nghĩ lại, trong cái đầu nhỏ của Úy Tuệ xuất hiện rất nhiều tình tiết kỳ kỳ, kết quả là, thật sự nhàm chán, nàng cầm giấy bút, viết viết tiểu thuyết xuyên không, an ủi trái tim của mình.

Một ngày kia, đang viết đến cao hứng, Đào Nhi cực kì hào hứng tới bấm báo, Lục hoàng tử Tiêu Diễm đến đây.

Nghe được tên này, Úy Tuệ hơi đau đầu.

Nàng ở Úy phủ mấy ngày nay, người này ba ngày hai bữa lại chạy đến, ngẫu nhiên có việc tới không được, cũng phải để cho người hầu đến đây thỉnh an, có thể nói, ân cần có phần khiến cho người ta phiền chán.

Ài...

“Thì nói ta bị bệnh, không tiện gặp khách.” Úy Tuệ cắn đầu bút, khẽ thở dài.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đào Nhi xụ xuống, hơi buồn cho Tiêu Diễm, nhưng tiểu thư phiền chán, nàng cũng không thể không quản.

Nhưng vừa mới xoay người, Úy Tuệ gọi nàng lại: “Thôi, để cho hấn đến tiên thánh chờ ta, ta sẽ đến sau.”

Nếu như nói bị bệnh, nhất định hấn sẽ lo lắng vọt vào trong phòng.

Ài, hài tử này rất là cố chấp, mình đã ám chỉ cho hấn bao nhiêu lần là không muốn gả vào gia đình Hoàng gia, chỉ muốn tìm một nam nhân bình thường bình bình đạm đạm sống qua một đời, tại sao hấn lại không hiểu?

Đặt bút xuống, nàng đứng lên, theo sau Đào Nhi ra cửa.

Dưới giá đặt chậu hoa trước cửa, Tiêu Diễm đang thích thú đùa chim tước, nghe thấy tiếng bước chân, vui mừng quay đầu, lúc gặp được Úy Tuệ thì dưới ánh mặt trời cả khuôn mặt càng thêm tuần mỹ sinh động.

Úy Tuệ ngẩn ra, không thể không thừa nhận, có một lúc nào đấy, quả thật nàng cũng bị cảm động, nhưng mà cũng chỉ chút chút, dù sao nàng cũng là một người rất thực tế.

Con em Hoàng gia, đến mười bốn mười lăm tuổi, trong phủ đều đã có nha đầu thông phòng và cơ thiếp, mặc kệ giữa bọn họ có tình cảm hay không, những nữ nhân này tất nhiên đều tồn tại.

Cho dù là trong phủ Thái tử, cũng có mỹ nhân như mây.

Cổ nhân quan tâm danh vị (thanh danh và địa vị), hễ là nữ tử, cho rằng giành được vị trí chánh thê coi như hoàn hảo, bao gồm nguyên chủ, yêu thích Thái tử như vậy, lại không thèm để ý tới mấy cơ thiếp trong phủ hấn, trong lòng chỉ coi Thái tử phi Úy Như Tuyết là cái đinh trong mắt, chính là đạo lý này.

Nhưng nàng là người hiện đại, lại khác hoàn toàn, nàng không cần danh phận và địa vị, quan tâm nhất chỉ là tình cảm và duy nhất.

Một đời một kiếp một đôi, đại khái mỗi một thiếu nữ hoài xuân, đều hy vọng mình và một nửa kia, đều có thể trở thành một đời duy nhất, mà trong chuyện tình cảm, không chịu được nhiều người chen lấn, nàng chịu không nổi.

Hít sâu một hơi, trước khi Tiêu Dục mở miệng, Úy Tuệ nhoẻn miệng cười: “Tiêu Diễm, dù sao huynh cũng là một Hoàng tử, không bận chuyện công vụ gì sao? Mỗi ngày chạy tới nơi này của ta, tính toán chuyện gì sao?”

Lời này rõ ràng mang theo ghét bỏ và chế giễu, trong miệng Tiêu Diễm đắng chát, nhưng không phải đã sớm thành thói quen sao?

Hắn cố gắng nặn ra nụ cười thật tươi: “Mấy ngày nay, trong kinh thành rất náo nhiệt, không bằng ta dẫn Tuệ muội muội ra ngoài đi dạo, giải sầu.”

“Ta không buồn nha, mỗi ngày ở nhà bồi nương và đệ đệ, đọc sách viết chữ, ngày qua ngày không biết có bao nhiêu phong phú đây.” Úy Tuệ mở to mắt xinh đẹp nói dối, đúng vậy, mấy ngày nay trôi qua yên ả, nhưng vẫn cực kỳ muốn ra ngoài, sợ dĩ không dám ra ngoài, đơn giản là bởi vì nhát gan, thứ nhất sự kiện hái hoa tặc vẫn chưa qua đi, thứ hai nàng sợ bị người ám toán.

Tiêu Diễm chưa từ bỏ ý định, cảm dỗ như cũ: “Gần đây trong kinh thành rất náo nhiệt, xuất hiện rất nhiều trò mới mẻ, đúng rồi, còn có một nhóm nghệ sĩ nước khác biểu diễn trên đường đấy.”

Hắn không nói về thi từ ca múa, bởi vì Úy Tuệ không thích mấy thứ này.

“Nghệ sĩ nước khác?” Úy Tuệ tò mò.

Đôi mắt Tiêu Diễm sáng lên: “Ừ, mặc y phục rất đẹp, còn có thể phi thiên (bay lên trời), lại biết phun lửa...”

“Đoàn xiếc?” Bản năng Úy Tuệ nghĩ tới cái này, cũng có vài phần hăng hái, mấp máy môi, tinh tế liếc nhìn Tiêu Diễm, dầu gì cũng là Hoàng tử, đi theo hẳn chắc không có nguy hiểm đâu.

Được rồi, đi chơi một chuyến cũng không hẳn không thể, vừa lúc, từ chỗ nương lấy được tro hương, nàng còn chưa tìm đại phu tra xét.

“Được, vậy chúng ta ra ngoài chơi.”

Lời này vừa nói ra, trên mặt Tiêu Diễm vui vẻ giống như nở hoa, Đào Nhi cũng cực kì vui vẻ, mặc dù các nàng đều biết tiểu thư vừa ý Thái tử điện hạ, nhưng Lục hoàng tử cũng thực không tệ, tương lai nếu như không có Thái tử điện hạ, có Lục hoàng tử ở đây, các nàng cũng không cần lo lắng cho tiểu thư.

Thu thập một chút, mọi người xuất phát.

Quả nhiên đúng như lời của Tiêu Diễm, trên đường rất náo nhiệt, người đến người đi, nhón nha nhón nháo, không sai biệt lắm với chợ cổ đại trong tưởng tượng của Úy Tuệ.

Xiếc ảo thuật, hát hí khúc, kể chuyện, còn có múa sư tử, bên tai không dứt tiếng rao hàng của người bán hàng rong, cực kì có không khí của chợ, đó là chỗ bán đồ chơi làm bằng đường (dùng đường loãng thổi thành hình nhân, chim thú, có thể chơi và cũng có thể ăn) và hồ lô ngào đường, giống những gì thường thấy trên ti vi hay trong tiểu thuyết.

Hiện giờ nhìn thấy, Úy Tuệ chỉ cảm thấy buồn cười.

“Tuệ muội muội, ở đây nhiều người, chúng ta tới thúy hồ phía trước, ở đó thanh tịnh, còn có hội thi thơ...” Vừa nghĩ tới Ủy Tuệ chán ghét nho nhã gì gì đó, Tiêu Diễm lập tức ngậm miệng, đang chuẩn bị sửa lại nói bên kia có gì vui.

Ủy Tuệ lại thích thú: “Hội thi thơ?”

Năm đó xem “Hoàn Châu cách cách”, nhân tài Tử Vi đấu với một đám người đọc sách, nhìn xem thật khiến người ta cực kì hâm mộ, ha ha, nghĩ đến cũng có chút thú vị, hôm nay nàng cũng muốn nhìn một chút.

“Đi, chúng ta mau qua đó nhìn một chút.”

“A?” Tiêu Diễm và Đào Nhi đều hơi sững sốt, ngày xưa tiểu thư ghét nhất là máy thứ này, thậm chí ngay cả người đọc sách cũng không ưa, chỉ nói nghèo hèn mục nát.

Nhưng nghĩ lại, Tiêu Diễm nở nụ cười, tuy Tuệ muội muội nói đi nhìn một chút, nhưng nhất định không thích trường hợp như vậy, nhìn một cái thấy nhàm chán sẽ rời đi, mà cảnh sắc thúy hồ tuyệt đẹp, hẳn cũng có thể tranh thủ cơ hội một mình ở chung với nàng.

Xe ngựa nhanh chóng xuyên qua phố xá náo nhiệt, rất nhanh đi tới bên cạnh thúy hồ, chỉ là, mặc dù nơi này không ồn ào bằng phố xá, nhưng cũng rất náo nhiệt.

Một ngày đông nắng ấm, luôn có tốp năm tốp ba thi sĩ nho nhã lui tới, hoặc thưởng thức tranh chữ bên cạnh, hoặc thiết tha thi từ ca phú, cũng có trong thuyền hoa giữa hồ bay tới từng tiếng ca êm tai, rất vui vẻ.